

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Spolek na podporu nezávislé justice v ČR Šalamoun**, se sídlem U Mlýna 2232/23, korespondenční adresa P. O. Box 383, 111 21 Praha 1, zastoupený Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Paprsková 1340/10, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, proti rozhodnutí předsedy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2019, čj. SPR. ÚS 908/18-28 INF, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2020, čj. 31 A 40/2019-76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Stěžovateli **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupkyně Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky.

O d ů v o d ň ě n í :

[1] Generální sekretář Ústavního soudu (dále jen „generální sekretář ÚS“) rozhodnutím ze 17. 12. 2018, čj. SPR. ÚS 908/18-4 INF, odmítl žalobcovu žádost o informace, již se domáhal zaslání autentických stejnopisů usnesení z 30. 1. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2044/13, nálezu ze 14. 11. 2017, sp. zn. II. ÚS 1930/17, a nálezu ze 7. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 2767/16, a dále sdělení, kteří konkrétní asistenti soudců se podíleli na přípravě podkladů pro rozhodnutí, případně samotných rozhodnutí v každé z těchto věcí. Na základě žalobcovy odvolání následně předseda Ústavního soudu v záhlaví uvedeným rozhodnutím částečně změnil prvostupňové rozhodnutí (doplněním o ustanovení právního předpisu) a ve zbytku odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutí předsedy ÚS napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně, který výše uvedeným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž stručně namítl, že krajský soud vyložil příliš restriktivně ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, i čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Dále odkázal na čl. 17 Listiny základních práv a svobod a citoval čl. 10 Úmluvy, z něhož podle stěžovatele plyne, že právo na informace lze omezit pouze za současného splnění dvou podmínek: musí tak být stanoveno zákonem (formální podmínka) a musí jít o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (materiální podmínka). V případě

informací odepřených Ústavním soudem však žádná z těchto podmínek splněna nebyla, a proto měl krajský soud rozhodnutí předsedy ÚS zrušit.

[4] Žalovaný se ke kasačním námitkám nevyjádřil s tím, že řízení nevedl a napadené rozhodnutí nevydal, tudíž se nemůže ke kasační stížnosti blíže vyjadřovat. Argumentoval pouze pro nepřiznání náhrady nákladů řízení pro případ, že by stěžovatel byl v řízení úspěšný, a to z důvodu, že do řízení vstoupil v důsledku novely zákona o svobodném přístupu k informacím provedené zákonem č. 111/2019 Sb. a nemůže být odpovědný za řízení pravomocně ukončená před účinností této novely.

[5] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[6] Kasační stížnost je nepřípustná. Uplatněnou argumentaci totiž nelze považovat za přípustné kasační námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost věcně projednatelná, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[7] Krajský soud se podrobně zabýval hned několika otázkami. Nejprve se vyjadřoval k první části žádosti o poskytnutí informací, a k otázce, jakou informaci stěžovatel požadoval (šlo o originály nebo stejnopisy tří konkrétních rozhodnutí ÚS). V té souvislosti se krajský soud zabýval existencí této informace. Své závěry pak stavěl na výkladu § 3 odst. 3 a § 4 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Následně se zabýval druhou částí žádosti o poskytnutí informací, ve které stěžovatel požadoval sdělení, kteří konkrétní asistenti soudců se podíleli na přípravě podkladů pro rozhodnutí, případně samotných rozhodnutí ve třech konkrétně uvedených věcech. V této souvislosti se krajský soud rovněž zabýval i otázkou existence této informace. Zejména se ale věnoval výkladu § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého povinné subjekty neposkytnou informaci o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků. Nejdříve vysvětlil, že toto ustanovení se vztahuje i na Ústavní soud. Následně odkázal na závěry svého rozsudku ze 7. 12. 2016, čj. 29 A 133/2015-112, z kterých vyšel. Zabýval se tedy nejprve otázkou, jakými způsoby se může asistent soudce podílet na rozhodování soudu, tedy, otázkou co vše lze považovat za rozhodovací činnost soudu ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Za součást této činnosti pak krajský soud považoval i stránku personální a uzavřel, že podmínky výluky obsažené v § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím (tedy formální podmínka pro omezení stěžovatelova práva na informace) byly naplněny. Následně se zabýval i naplněním podmínky materiální. Uvedl, že stěžovatelova žádost vůbec nemůže vést k dosažení jím proklamovaných cílů, neboť za každé rozhodnutí odpovídá ten, kdo jej vydal (senát nebo plénum). Pokud tedy stěžovatel chce rozvířít veřejnou debatu nad nejednotností judikatury Ústavního soudu či rozdílnou kvalitou jednotlivých rozhodnutí, mohou být terčem této kritiky jedině soudci. Informace o tom, že se na přípravě rozhodnutí podílel i asistent nemá nadto žádnou vypovídací hodnotu, neboť výsledek jeho činnosti vůbec nemusí odpovídat konečnému rozhodnutí Ústavního soudu. Argumentaci naznačující nerovný přístup v právech či korupci způsobenou propojením zástupců účastníků a asistentů soudců krajský soud odmítl jako účelovou.

[8] Kasační stížnost v zásadě pouze převzala závěrečnou tezi žaloby týkající se formálních a materiálních podmínek omezení práva na informace plynoucích z čl. 10 Úmluvy (viz str. 17 žaloby). Vedle toho ještě obsahuje obecnou námitku, že krajský soud vyložil příliš restriktivně ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím i čl. 10 Úmluvy. Je zjevné, že kasační stížnost postrádá jakoukoliv polemiku (či pokus o ni) se závěry krajského soudu a ani částečně nezpochybňuje jeho rozhodovací důvody. Stěžovatel ani v náznaku nevedl žádné konkrétnější

pokračování

důvody, na základě kterých považuje podrobně odůvodněný rozsudek krajského soudu za nezákonný. Nebyly tak uplatněny žádné kasační důvody ve smyslu § 103 s. ř. s.

[9] Není úlohou Nejvyššího správního soudu podrobit napadený rozsudek komplexnímu „testu“ a v návaznosti na zcela obecné námitky posuzovat, zda výklad v rozsudku krajského soudu aplikovaných ustanovení není restriktivní či zda krajský soud dospěl ke správnému závěru, že nebyla splněna formální ani materiální podmínka plynoucí z čl. 10 Úmluvy. Stejně tak není Nejvyšší správní soud povinen ani oprávněn domýšlet za stěžovatele argumenty, na základě kterých by tomu tak mohlo být. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz rozsudek NSS z 3. 12. 2020, čj. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovaná judikatura). V dané věci tedy není prostor pro to, „aby Nejvyšší správní soud „stručně a obecně“ přezkoumal závěry krajského soudu – tak někdy postupují krajské soudy ve vztahu ke správním rozhodnutím, mají-li projednat „neumělou“ laickou žalobu. K tomuto postupu vede krajské soudy snaha nepřipravit žalobce, kteří nemusí být zastoupeni advokátem, o přístup k soudu. V řízení o kasační stížnosti však není pro podobný postup prostor. V řízení, v němž musí za stěžovatele jednat advokát či jiný právní profesionál, je třeba vyžadovat tomu odpovídající úroveň právní argumentace...“ (viz usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 2 Afs 115/2020-42, bod 16).

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že podrobnější důvody zašle do 15 dnů. To však neučinil. Nejvyšší správní soud pak stěžovatele před posouzením kasační stížnosti nevyzýval k jejímu doplnění o další kasační námitky, neboť podaná kasační stížnost důvody obsahovala (byť šlo o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.). Postup podle § 109 odst. 1 ve spojení s § 106 odst. 3 s. ř. s. je na místě jen v situaci, kdy kasační stížnost neobsahuje vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Postup podle tohoto ustanovení není určen k tomu, aby soud, který obdrží byť krátký, ale strukturovaný právní text, upozorňoval stěžovatele na potřebu či vhodnost doplnění jeho argumentace (obdobně viz usnesení čj. 2 Afs 115/2020-42, bod 19). To samozřejmě mohl stěžovatel učinit kdykoli v průběhu kasačního řízení, neboť stěžovatel, vůči němuž nebylo postupováno podle § 106 odst. 3 s. ř. s., může bez omezení jakoukoliv lhůtou rozhodnit důvody, pro které kasační stížnost podává (srov. náleží ÚS z 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05).

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatel opřel svou kasační stížnost jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, a proto ji odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[12] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Proto soud stěžovateli vrátil soudní poplatek zaplacený za kasační stížnost ve lhůtě stanovené souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně 29. srpna 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu